

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

30. listopadu 1995 (*)

Ve věci C-55/94,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 177 ES podaná Consiglio Nazionale Forense (Itálie), směřující k získání v řízení

Reinhard Gebhard

a

Consiglio dell'Ordine degli Avvocati e Procuratori di Milano,

rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu směrnice Rady 77/249/EHS ze dne 22. března 1977 o usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb advokátů (Úř. věst. L 78, s. 17; Zvl. vyd. 06/01, s. 52),

SOUDNÍ DVŮR,

ve složení G. C. Rodríguez Iglesias, předseda, C. N. Kakouris, D. A. O. Edward (zpravodaj) a G. Hirsch, předseda senátu, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm a L. Sevón, soudci,

generální advokát: P. Léger,

vedoucí soudní kanceláře: H. A. Rühl, hlavní rada,

s ohledem na písemná vyjádření předložená:

- za Reinharda Gebharda Reinhardem Gebhardem, Rechtsanwalt, Massimem Burghignolim, advokátem u Milánské advokátní komory, Jimem Penningem, advokátem u Lucemburské advokátní komory, a Fabriziem Massonim, advokátem u Bruselské advokátní komory,
- za Consiglio dell'Ordine degli Avvocati e Procuratori di Milano profesorem Brunem Nascimbenem, jako advokátem,
- za řeckou vládu Evi Skandalou, členkou zvláštního právního odboru pro spory Společenství ministerstva zahraničních věcí, a Stamatina Vodina, právničkou, vědeckou spolupracovnicí zvláštního právního odboru pro spory Společenství téhož ministerstva, jako zmocněnkyněmi,
- za španělskou vládu Albertem José Navarro Gonzálezem, generálním ředitelem právní a institucionální koordinace Společenství, a Miguelem Bravo-Ferrer Delgadem, Abogado del Estado odboru pro spory Společenství, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu Philippem Martinetem, tajemníkem zahraničních věcí v ředitelství právních záležitostí ministerstva zahraničních věcí, a Catherine de Salins, zástupkyní ředitele v témže ředitelství, jako zmocněnci,
- za Spojené království Stephenem Bravinerem z Treasury Solicitor's Department, jako zmocněncem, a Danielem Bethlehemem, barrister,
- za Komisi Evropských společenství Marie-José Jonczy, právní poradkyní, a Enricem Traversou, členem právní služby, jako zmocněnci,

s přihlédnutím ke zprávě k jednání,

po vyslechnutí ústních vyjádření Reinharda Gebharda, zastoupeného Massimem Burghignolim, Consiglio dell'Ordine degli Avvocati e Procuratori di Milano, zastoupenou Brunem Nascimbenem, řecké vlády, zastoupené Evi Skandalou a Stamatina Vodina, španělské vlády, zastoupené Miguelem Bravo-Ferrer Delgadem, francouzské vlády, zastoupené Marcem Perrinem de Brichambaut, ředitelem právních záležitostí ministerstva zahraničních věcí, jako zmocněncem, a Philippem Martinetem, italské vlády, zastoupené Pierem Giorgio Ferrim, avvocato dello Stato, vlády Spojeného království, zastoupené Stephenem Bravinerem a Danielem Bethlehemem, a Komise Evropských společenství, zastoupené Marie-José Jonczy a Enricem Traversou, na jednání konaném dne 10. května 1995,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 20. června 1995,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Usnesením ze dne 16. prosince 1993, došlým Soudnímu dvoru dne 8. února 1994, položil Consiglio Nazionale Forense podle článku 177 Smlouvy o ES dvě předběžné otázky týkající se výkladu směrnice Rady 77/249/EHS ze dne 22. března 1977 o usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb advokátů (Úř. věst. L 78, s. 17; Zvl. vyd. 06/01, s. 52).
- 2 Tyto otázky byly vzneseny v rámci kárného řízení, které zahájila Consiglio dell'Ordine degli Avvocati e Procuratori di Milano (rada milánské Komory advokátů a prokurátorů, dále jen „rada milánské komory“) proti R. Gebhardovi, kterému je vytýkáno nesplnění povinností, které pro něj vyplývají ze zákona č. 31 ze dne 9. února 1982 o volném pohybu služeb advokátů, kteří jsou státními příslušníky členského státu Evropských společenství (GURI ze dne 12. února 1982, č. 42), kterého se dopustil tím, že v Itálii vykonává povolání stálého charakteru v advokátní kanceláři, kterou sám založil, a že používá titul „avvocato“.
- 3 Ze spisu a informací poskytnutých v odpověď na písemné dotazy položené Soudním dvorem vyplývá, že R. Gebhard, který je německým státním příslušníkem, byl v Německu oprávněn k výkonu povolání „Rechtsanwalt“ od 3. srpna 1977. Je zapsán u stuttgartské advokátní komory, kde je veden jako „nezávislý spolupracovník“ v advokátní kanceláři („Bürogemeinschaft“), aniž by však v tomto státě vlastnil vlastní advokátní kancelář.
- 4 Reinhard Gebhard má od března 1978 bydliště v Itálii, kde žije se svojí manželkou, která je italskou státní příslušnicí, a se svými třemi dětmi. Příjmy R. Gebharda jsou plně zdaněny v Itálii, místě jeho bydliště.
- 5 Reinhard Gebhard vykonával v Itálii profesní činnost od 1. března 1978, a to nejdříve jako spolupracovník advokátní kanceláře milánského sdružení advokátů („con un rapporto di libera collaborazione“), a poté od 1. ledna 1980 do počátku roku 1989 pracoval jako společník („associato“) ve stejné advokátní kanceláři. Činnosti, které v této kanceláři vykonával, nikdy nebyly předmětem výtek.
- 6 Dne 30. července 1989 si R. Gebhard otevřel v Miláně vlastní advokátní kancelář, v níž s ním spolupracují italští „avvocati“ a „procuratori“. V odpovědi na písemný dotaz položený Soudním dvorem R. Gebhard uvedl, že jim svěřuje občasné případy žalob týkající se italských klientů v Itálii.
- 7 Reinhard Gebhard prohlašuje, že v Itálii vykonává především mimosoudní činnosti spočívající v právní pomoci německy hovořícím osobám a v zastupování německy hovořících osob (což je činnost, která představuje 65 % jeho obratu) a v zastupování italsky hovořících osob v Německu a Rakousku (příčemž tato činnost představuje 30 % jeho obratu). Zbývajících 5 % obratu představuje pomoc poskytovaná italským právníkům, kteří v rámci své klientely narazí na problémy vyplývající z německého práva.

- 8 Několik italských právníků, mezi nimi i italsí „avvocati“, s nimiž R. Gebhard spolupracoval jako společník do roku 1989, podalo stížnost u rady milánské komory. Vytýkali mu, že na hlavičkovém papíře, který používal v profesním styku, uváděl titul „avvocato“, že přímo s titulem „avvocato“ vystupoval před Pretura a Tribunale di Milano a že vykonával profesní činnost v rámci „Studio legale Gebhard“.
- 9 Poté, co mu rada milánské komory zakázala používat titul „avvocato“, zahájila dne 19. září 1991 proti R. Gebhardovi kárné řízení, v němž mu vytýká nesplnění povinností podle zákona č. 31/82 v tom, že vykonává v Itálii stálou profesní činnost v rámci vlastní advokátní kanceláře a používá titul „avvocato“.
- 10 Dne 14. října 1991 podal R. Gebhard k radě milánské komory žádost o zápis do seznamu advokátů. Tato žádost se opírala o směrnici Rady 89/48/EHS ze dne 21. prosince 1988 o obecném systému pro uznávání vysokoškolských diplomů vydaných po ukončení nejméně tříletého odborného vzdělávání a přípravy (Úř. věst. 1989, L 19, s. 16; Zvl. vyd. 05/01, s. 337) a splnění odborné praxe v Itálii v délce trvání více než deset let. Nezdá se, že by rada komory v návaznosti na tuto žádost přijala nějaké formální rozhodnutí.
- 11 Kárné řízení, zahájené dne 19. září 1991, skončilo rozhodnutím přijatým dne 30. listopadu 1992, kterým rada milánské komory pozastavila R. Gebhardovi výkon profesní činnosti na dobu šesti měsíců („sospensione dell'esercizio dell' attività professionale“).
- 12 Reinhard Gebhard podal ke Consiglio Nazionale Forense odvolání proti tomuto rozhodnutí, v němž však uvedl, že jeho odvolání se rovněž týká zpochybnění implicitního zamítnutí jeho žádosti o zápis do seznamu advokátů. V tomto odvolání zejména tvrdí, že směrnice 77/249 mu přiznává právo vykonávat profesní činnosti v rámci vlastní advokátní kanceláře v Miláně.
- 13 Směrnice 77/249 se vztahuje na činnosti advokátů vykonávané při poskytování služeb. Směrnice stanoví, že advokát, který poskytuje služby, bude používat své označení vyjádřené v jazyce nebo v jednom z jazyků domovského členského státu s uvedením stavovské organizace, které je členem, nebo soudu, u kterého je oprávněn vykonávat činnost v souladu s právem dotyčného státu (článek 3).
- 14 Tato směrnice rozlišuje na jedné straně mezi činnostmi zastupování a obhajoby klienta před soudem nebo před orgány veřejné moci a mezi ostatními činnostmi na straně druhé.
- 15 Při výkonu činností zastupování a obhajoby dodržuje advokát stavovské předpisy hostitelského členského státu, aniž jsou dotčeny povinnosti, které má v domovském členském státě (čl. 4 odst. 2). Při výkonu všech ostatních činností podléhá advokát i nadále podmínkám a stavovským předpisům domovského členského státu, aniž je dotčena povinnost dodržovat předpisy z jakéhokoli zdroje, které upravují povolání v hostitelském členském státě, zejména předpisy o neslučitelnosti výkonu činností advokáta s výkonem jiných činností v dotyčném státě, povinnosti mlčenlivosti, vztazích s ostatními advokáty, zákazu zastupování stran s navzájem si odporujícími zájmy jedním advokátem a reklamě (čl. 4 odst. 4).
- 16 Článek 4 odst. 1 směrnice 77/249 stanoví, že „Činnosti zastupování a obhajoby klienta před soudem nebo před orgány veřejné moci jsou v každém hostitelském členském státě vykonávány za podmínek stanovených pro advokáty usazené v tomto státě s výjimkou jakýchkoli podmínek bydliště nebo zápisu u stavovské organizace v dotyčném státě“.
- 17 Směrnice 77/249 byla v Itálii provedena zákonem č. 31/82, jehož článek 2 stanoví:

„(Státní příslušníci členských států, kteří jsou v domovském členském státě oprávněni k výkonu činnosti advokáta,) jsou uznáni způsobilými k výkonu profesní činnosti advokáta v oblasti soudní a mimosoudní na dobu určitou („con carattere di temporaneità“) a v souladu s podmínkami, jež jsou stanoveny v této hlavě.

Za účelem výkonu profesních činností uvedených v předchozím pododstavci není povoleno zakládat na území republiky ani kancelář, ani hlavní či vedlejší sídlo.“

- 18 Za těchto podmínek Consiglio Nazionale Forense přerušil řízení a vyzval Soudní dvůr, aby rozhodl o těchto předběžných otázkách:
- „a) pokud jde o otázku, zda je článek 2 zákona č. 31 ze dne 9. února 1982 o volném pohybu služeb advokátů, kteří jsou státními příslušníky členského státu Evropských společenství (zákon zajišťující provedení směrnice EHS ze dne 22. března 1977), ustanovení, podle kterého není povoleno „otevření kanceláře na území republiky, ať již jde o hlavní, nebo vedlejší sídlo“, slučitelný s právní úpravou formulovanou výše uvedenou směrnicí, s ohledem na to, že tato směrnice neobsahuje žádnou zmínku o skutečnosti, že by otevření kanceláře mohlo být vykládáno jako projev vůle dotyčného advokáta vykonávat činnost nikoliv dočasně či příležitostně povahy, ale stálého charakteru;
- b) pokud jde o kritéria – vycházející z délky trvání či četnosti služeb poskytovaných advokátem, který působí v rámci režimu stanoveného výše uvedenou směrnicí – která mají být použita za účelem posouzení časově omezené, či neomezené povahy této činnosti“.
- 19 S ohledem na znění předběžné otázky je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudní dvůr nemá pravomoc rozhodovat o slučitelnosti vnitrostátního opatření s právem Společenství. Soudní dvůr má nicméně pravomoc k tomu, aby vnitrostátnímu soudu poskytl veškeré prvky výkladu právních předpisů Společenství, jež mu mohou umožnit posouzení této slučitelnosti za účelem rozhodnutí ve věci, která jim byla předložena (viz zejména rozsudek ze dne 11. srpna 1995, Belgapom, C-63/94, Recueil, s. I-2467, bod 7).
- 20 Nejprve je třeba poznamenat, že postavení státního příslušníka Společenství, který přesídli do jiného členského státu Společenství, aby zde vykonával hospodářskou činnost, upravuje buď kapitola Smlouvy týkající se volného pohybu pracovníků, nebo kapitola týkající se práva usazování, nebo kapitola týkající se služeb, které se však navzájem vylučují.
- 21 Vzhledem k tomu, že kapitola týkající se pracovníků není v projednávaném případě relevantní, lze ji rovnou vyloučit z přezkumu položených otázek, které se zásadně týkají pojmů „usazování“ a „pohyb služeb“.
- 22 Dále je třeba uvést, že ustanovení kapitoly týkající se služeb jsou ve vztahu k ustanovením kapitoly týkající se práva usazování subsidiární, jelikož zaprvé znění čl. 59 prvního pododstavce předpokládá, že poskytovatel a příjemce dotyčné služby jsou usazeni ve dvou různých členských státech, a zadruhé čl. 60 první pododstavec stanoví, že ustanovení týkající se služeb se použijí pouze tehdy, pokud se nepoužijí ustanovení týkající se práva usazování. Je tedy třeba přezkoumat působnost pojmu „usazování“.
- 23 Právo usazování, které upravují články 52 až 58 Smlouvy, je přiznáno jak právnickým osobám ve smyslu článku 58, tak i fyzickým osobám, které jsou státními příslušníky členského státu Společenství. Toto právo zahrnuje, s výhradou stanovených výjimek a podmínek, přístup na území jiného členského státu k samostatně výdělečným činnostem a jejich výkon, jakož i zřízení a řízení podniků, zřízení zastoupení, poboček nebo dceřiných společností.
- 24 Z toho vyplývá, že ve smyslu Smlouvy může být osoba usazená ve více než jednom členském státě, a to, především v případě společností, prostřednictvím zřízení zastoupení, poboček nebo dceřiných společností (článek 52) a, jak Soudní dvůr rozhodl v případě osob vykonávajících svobodná povolání, prostřednictvím zřízení druhého sídla (viz rozsudek ze dne 12. července 1984, Klopp, 107/83, Recueil, s. 2971, bod 19).
- 25 Pojem „usazování“ ve smyslu Smlouvy je tedy velmi širokým pojmem, který v případě příslušníka Společenství zahrnuje možnost podílet se stálým a nepřetržitým způsobem na hospodářském životě jiného členského státu, než je jeho stát původu, těžit z této možnosti, a umožnit tak v rámci Společenství ekonomické a sociální prolnutí v oblasti samostatně výdělečných činností (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 21. června 1974, Reyners, 2/74, Recueil, s. 631, bod 21).
- 26 Naproti tomu v případě, kdy se poskytovatel určité služby přemístí do jiného členského státu, ustanovení kapitoly týkající se služeb, a především pak čl. 60 třetí pododstavec Smlouvy stanoví, že

tento poskytovatel zde bude provozovat svoji činnost dočasně.

- 27 Jak uvedl generální advokát, dočasný charakter dotčených činností musí být posuzován nikoliv pouze v závislosti na délce trvání poskytované služby, ale rovněž v závislosti na její četnosti, pravidelnosti či nepřetržitosti. Dočasný charakter služby nevylučuje možnost poskytovatele služeb ve smyslu Smlouvy vytvořit si určitou infrastrukturu v hostitelském členském státě (včetně kanceláře, kabinetu nebo pracovny), pokud je tato infrastruktura nezbytná pro účely poskytování dotyčné služby.
- 28 Tuto situaci je však třeba odlišovat od situace R. Gebharda, který jako státní příslušník členského státu vykonává trvale a nepřetržitě profesní činnost v jiném členském státě, kde se ze sídla obrací mj. i na státní příslušníky tohoto státu. Na tohoto příslušníka se vztahují ustanovení kapitoly týkající se práva usazování, a nikoliv kapitoly týkající se služeb.
- 29 Rada milánské komory tvrdila, že taková osoba jako R. Gebhard může být považována ve smyslu Smlouvy za osobu „usazenou“ v členském státě, v daném případě v Itálii, pouze v případě, že je členem profesní organizace tohoto státu, nebo tehdy, pokud přinejmenším vykonává svoji činnost ve spolupráci či ve sdružení s osobami, které jsou členy této profesní organizace.
- 30 Tato argumentace nemůže být přijata.
- 31 Ustanovení týkající se práva usazování upravují přístup k činnostem a jejich výkon (viz zejména výše uvedený rozsudek Reyners, body 46 a 47). Příslušnost k profesní organizaci je totiž součástí podmínek vztahujících se na přístup k činnostem a jejich výkon, a nemůže být tedy považována za konstitutivní prvek tohoto usazení.
- 32 Z toho vyplývá, že možnost státního příslušníka členského státu vykonávat jeho právo usazování a podmínky jeho výkonu musí být posuzovány v závislosti na činnostech, které tento státní příslušník hodlá vykonávat na území hostitelského členského státu.
- 33 Podle čl. 52 druhého pododstavce je svoboda usazování vykonávána za podmínek stanovených pro vlastní státní příslušníky právem země usazení.
- 34 Za předpokladu, že dotčené specifické činnosti nepodléhají v hostitelském státě žádné právní úpravě, takže státní příslušník tohoto členského státu nemusí splňovat žádnou zvláštní kvalifikaci, aby je mohl vykonávat, má příslušník jakéhokoliv jiného členského státu právo usadit se na území prvně uvedeného státu a vykonávat tam tytéž činnosti.
- 35 Přístup k některým samostatně výdělečným činnostem a jejich výkon mohou být však podmíněny dodržáním určitých právních nebo správních předpisů, jež jsou odůvodněny obecným zájmem, jako jsou například organizační, kvalifikační, etická, kontrolní a odpovědnostní pravidla (viz rozsudek ze dne 28. dubna 1977, Thieffry, 71/76, Recueil, s. 765, bod 12). Tato ustanovení mohou zejména stanovit, že výkon specifické činnosti je vyhrazen podle okolností osobám, jež jsou držiteli určitého diplomu, osvědčení nebo jiných dokladů o kvalifikaci, osobám, jež jsou členy určité profesní organizace, nebo osobám podléhajícím určitému disciplinárnímu řádu či kontrole. Tato ustanovení mohou rovněž stanovit podmínky používání odborných titulů, jakým je například titul „avvocato“.
- 36 Pokud přístup ke specifické činnosti nebo její výkon podléhá v hostitelském členském státě takovým podmínkám, musí státní příslušník jiného členského státu, který hodlá tuto činnost vykonávat, tyto podmínky v zásadě splňovat. Proto článek 57 stanoví, že Rada přijme takové směrnice, jako například výše uvedenou směrnicí 89/48, upravující jednak vzájemné uznávání diplomů, osvědčení a jiných dokladů o kvalifikaci, a jednak koordinaci vnitrostátních předpisů týkajících se přístupu k samostatně výdělečným činnostem a jejich výkonu.
- 37 Z judikatury Soudního dvora však vyplývá, že vnitrostátní opatření, která by mohla tvořit překážku výkonu základních svobod zaručených Smlouvou nebo jej činit méně atraktivním, musí splňovat čtyři podmínky: musí se uplatňovat nediskriminujícím způsobem, musí být odůvodněna naléhavými důvody obecného zájmu, musí být způsobilá zaručit uskutečnění cíle, který sledují, a nesmí překračovat meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (viz rozsudek ze dne 31. března 1993, Kraus, C-19/92, Recueil, s. I-1663, bod 32).

- 38 Stejně tak nemohou členské státy při použití svých vnitrostátních předpisů opomíjet znalosti a kvalifikace, které již dotyčná osoba dosáhla v jiném členském státě (viz rozsudek ze dne 7. května 1991, Vlassopoulou, C-340/89, Recueil, s. I-2357, bod 15). Proto jsou členské státy povinny zohlednit rovnocennost diplomů (viz výše uvedený rozsudek Thieffry, bod 19 a 27) a případně provést srovnání znalostí a kvalifikací, které požadují jejich vnitrostátní předpisy, se znalostmi a kvalifikacemi dotyčné osoby (viz výše uvedený rozsudek Vlassopoulou, bod 16).
- 39 S přihlédnutím k předcházejícímu je třeba odpovědět na otázky položené Consiglio Nazionale Forense takto:
- dočasný charakter poskytování služeb, stanovený čl. 60 třetím pododstavcem Smlouvy o ES, musí být posuzován v závislosti na své délce trvání, četnosti, pravidelnosti a nepřetržitosti;
 - poskytovatel služeb ve smyslu Smlouvy si může vytvořit v hostitelském členském státě infrastrukturu nezbytnou pro účely poskytování své služby;
 - na státního příslušníka členského státu, který vykonává trvale a nepřetržitě profesní činnost v jiném členském státě, kde se ze sídla obrací mj. i na státní příslušníky tohoto státu, se vztahují ustanovení kapitoly týkající se práva usazování, a nikoliv kapitoly týkající se služeb;
 - možnost státního příslušníka členského státu vykonávat jeho právo usazování a podmínky jeho výkonu musí být posuzovány v závislosti na činnostech, které tento státní příslušník hodlá vykonávat na území hostitelského členského státu;
 - nepodléhá-li přístup ke specifické činnosti v hostitelském státě žádné právní úpravě, má státní příslušník jakéhokoliv jiného členského státu právo usadit se na území prvně uvedeného státu a tuto činnost tam vykonávat. Podléhá-li naproti tomu přístup ke specifické činnosti či její výkon v hostitelském členském státě určitým podmínkám, musí je státní příslušník jiného členského státu, který hodlá tuto činnost vykonávat, v zásadě splňovat;
 - vnitrostátní opatření, která by mohla tvořit překážku výkonu základních svobod zaručených Smlouvou nebo jej činit méně atraktivním, musí však splňovat čtyři podmínky: musí se uplatňovat nediskriminujícím způsobem, musí být odůvodněna naléhavými důvody obecného zájmu, musí být způsobilá zaručit uskutečnění cíle, který sledují, a nesmí překračovat meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné;
 - stejně tak jsou členské státy povinny zohlednit rovnocennost diplomů a případně provést srovnání znalostí a kvalifikací, které požadují jejich vnitrostátní předpisy, se znalostmi a kvalifikacemi dotyčné osoby.

Náklady řízení

- 40 Výdaje vzniklé italské, řecké, španělské a francouzské vládě a vládě Spojeného království, jakož i Komisi Evropských společenství, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují. Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před vnitrostátním soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů

SODNÍ DVŮR

o otázkách, které mu položil Consiglio Nazionale Forense usnesením ze dne 16. prosince 1993, rozhodl takto:

- 1) Dočasný charakter poskytování služeb, stanovený čl. 60 třetím pododstavcem Smlouvy o ES, musí být posuzován v závislosti na své délce trvání, četnosti, pravidelnosti**

a nepřetržitosti.

- 2) **Poskytovatel služeb ve smyslu Smlouvy si může vytvořit v hostitelském členském státě infrastrukturu nezbytnou pro účely poskytování své služby.**
- 3) **Na státního příslušníka členského státu, který vykonává trvale a nepřetržitě profesní činnost v jiném členském státě, kde se ze sídla obrací mj. i na státní příslušníky tohoto státu, se vztahují ustanovení kapitoly týkající se práva usazování, a nikoliv kapitoly týkající se služeb.**
- 4) **Možnost státního příslušníka členského státu vykonávat jeho právo usazování a podmínky jeho výkonu musí být posuzovány v závislosti na činnostech, které tento státní příslušník hodlá vykonávat na území hostitelského členského státu.**
- 5) **Nepodléhá-li přístup ke specifické činnosti v hostitelském členském státě žádné právní úpravě, má státní příslušník jakéhokoliv jiného členského státu právo usadit se na území prvně uvedeného státu a tuto činnost tam vykonávat. Podléhá-li naproti tomu přístup ke specifické činnosti či její výkon v hostitelském členském státě určitým podmínkám, musí je státní příslušník jiného členského státu, který hodlá tuto činnost vykonávat, v zásadě splňovat.**
- 6) **Vnitrostátní opatření, která by mohla tvořit překážku výkonu základních svobod zaručených Smlouvou nebo jej činit méně atraktivním, musí splňovat čtyři podmínky: musí se uplatňovat nediskriminujícím způsobem, musí být odůvodněna naléhavými důvody obecného zájmu, musí být způsobilá zaručit uskutečnění cíle, který sledují, a nesmí překračovat meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné.**
- 7) **Členské státy jsou povinny zohlednit rovnocennost diplomů a případně provést srovnání znalostí a kvalifikací, které požadují jejich vnitrostátní předpisy, se znalostmi a kvalifikacemi dotyčné osoby.**

Rodriguez Iglesias

Kakouris Edward

Hirsch

Mancini

Schockweiler

Mointho de Almeida

Kapteyn Gulmann

Murray

Jann

Ragnemalm

Sevón

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. listopadu 1995.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias

* Jednací jazyk: italština.